

A házaspár nagy sietve kiszállt az ágyából, és sebesen megindult Gyurika szobája felé. Grete, aki az éjszakát a nappaliban virrasztotta végig, csatlakozott hozzájuk. Meghalt?, kérdezte. Meghiszem azt, mondta a bejárónő, és bizonyosságul jó darabon arrébb lökte Gregor tetemét a seprűvel.

Nos, mondta az apa, hálát adhatunk istennek. Keresztet vetett, és a három nő követte példáját. Gyere be, Grete, egy kicsit hozzánk, mondta az anya fájdalmas mosollyal, és Grete, vissza-visszanézve a holttestre, bement szülei után a hálószobába. A bejárónő becsukta az ajtót, és óvatosan kitérte az ablakot. Erős asszony volt, tulajdonképpen könnyedén odahúzta Gyurikát, feltámasztotta, és átbillentette a párkányon. Az utca felől az ura megfogta, és óvatosan beleeresztette a fásládába, a két riglijével lecsukta. Egyikük se pisszent, a fejüket se mozdították. Bár kora reggel volt, már némi langyosság vegyült a csípős levegőbe. Elvégre március vége volt. A kormányos matróz tolni kezdte a targoncát a Moldva felé.

Apollónia Heizmann elvégezte azt, amit minden reggel, aztán búcsúzóul bekopogott a nappaliba. Lazán ingott kalapján a csaknem egyenesen fölmeredő strucc toll, amellyel már eddig is annyi bosszúságot okozott az apának. Mosolygott, hunyorított, és azt mondta: „abból, hogy hogyan tüntessék el azt az izét onnét, ne csináljanak gondot maguknak. Már el van intézve”. Azok hárman mintha partecédulákat, valami leveleket írkáltak. Fölpillantva hosszan bámulták a bejárónőt. Lehet mondani, hogy kinézték a szobából. Aggó mindenkinek, mondta gúnyosan és harsányan Apollónia Heizmann, aztán megfordult, és elviharzott a lakásból.

Még ő van megsértve, mondta az anya.

Este elküldjük, mondta az apa, de erre már nem került sor, közeli adatközlőm délnagynénje soha többet nem jelent meg, sőt, napok múlva Heizmann József uszályán Prágát is elhagyta.

Gergely Ágnes

RACHMANINOV AMERIKÁBAN

Mért égnek úgy az őszi éjszakák?
Az észrevétlen vágózó napok?
A rozsdaszínű nyírfasor, melyet
a nappal fejszeéle megcsapott?

Mért fáj, ahogy az utolsó levél
lassan a balkon legszélére ül?
Mi lesz az ablak: gát vagy védelem,
ha a zene marad meg egyedül?

Ó, Mozart, nem látom a sírodat,
Beethoven, nem tudom a kedvesed,
Chopin, egy körvonal csak a hazád,
Schubert, a Rémkirály van teveled –

s velem ki van? úgy érzem itt magam,
mint hegygerincre tévedt álruhás,
lentről s föntről is ugyanaz a szó
visszhangzik folyton: hazaárulás.

Mit kértek számon? egy körvonalat?
milyen legitim hatóság perel?
Az éjszakában ég a Rémkirály.
A zenét soha nem árultam el.

Vörös István

AZ OSZTÁLYFŐNÖK

Április elseje volt. Matekóra
előtt az osztályfőnök bejött
körülnézni, mi van a teremben.
A padok széttologatva, a kilincs
fogkrémmel bekenve. Hetedikesek
voltunk, és elszántak, hogy
egyenletből, képletből, szorzásból,
osztásból aznap semmiképp
ne részesüljünk. Ma semmi
ne legyen egyenlő semmivel.
Nyolc alma különben sem
egyenlő nyolc körtével. De
még csak nyolc másik almával
sem. Hát akkor? Minek ez
az egész? Az ötösért? De az
én ötösöm se egyenlő a
Legezáéval vagy a Csheiéval.

Az osztályfőnök bólogatott,
igen, igen, így sokkal jobb
a terem. A rohadt narancs
a tanári széken jó tréfa. De
Lukácsnak, Sztanónak ez az
utolsó alkalom, hogy javítsanak.
Az ő kettesük sokkal fontosabb
bármelyikünk magatartásjegyénel.
Most kivételesen tehát,
a következő 45 percben
játsszuk azt, hogy még sincs
április 1.